

عنوان مقاله:

خردورزی و دین داری اساس هویت ایرانی در شاهنامه

محل انتشار:

فصلنامه کاوش نامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 9، شماره 16 (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

اشرف خسروی - دانشجوی کارشناسی ارشد ادبیات فارسی دانشگاه شهرکرد

سید کاظم موسوی - استادیار دانشگاه شهرکرد

خلاصه مقاله:

شاهنامه فردوسی مهم ترین و برجسته ترین اثر ادبی بازمانده از دوره ای است که می توان آن را عصر باززایی فرهنگی ایرانیان دانست. دوره سامانیان، دوره ای است که در آن به احیا و تداوم فرهنگ و هویت ایرانی، بیشتر از گذشته، اندیشیده می شود و تلاش هایی در این زمینه صورت می گیرد. شاهنامه فردوسی یکی از با ارزش ترین و ماندگارترین آثار این دوره است که در قلمرو فرهنگ و ادب ایران می - درخشد. این شاهکار ادبی در کنار ارزش ادبی، تاریخی، اسطوره ای، حماسی، داستانی و سایر جنبه ها، از نظر اندیشه، بینش و معناشناسی نیز بی نظیر است. اندیشه و بینش حاکم بر شاهنامه که به طور عمده بر محور خرد استوار است، شهرتی جهانی دارد و گذر زمان نه تنها آن را فرسوده و کهنه نمی کند، بلکه والایی و برتری آن را آشکار تر می سازد. بخش عمده ای از این برتری به دلیل فراگیری و تعادل نگرش حاکم بر شاهنامه و دوری از افراط و تفریط و تعصب و تحجر است که نشان دهنده اوج ژرف بینی و ژرف اندیشی آفریننده آن است. فردوسی با نگاه ریز بین و دقیق خود در پس لایه های رو بنایی و رو ساختی باورها و فرهنگ های متفاوت ایرانیان در دوره های مختلف، به دنبال بنیاد هایی می گردد که سراسر فرهنگ این قوم فرزانه را از اسطوره تا تاریخ به هم پیوند دهد و هویت آنان را باز نماید. آنچه او می یابد خرد و دین است. او خردورزی و دین داری را اساس و بنیاد هویت و فرهنگ ایرانی می داند و با باز نمودن آن در شاهنامه، و پیوند فرهنگ قبل و بعد از اسلام ایرانیان به آنان درس دین داری و خردورزی می آموزد. در این مقاله به بررسی این موضوع در شاهنامه پرداخته شده است.

کلمات کلیدی:

هویت ملی، ایران، شاهنامه، خرد، دین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1734556>

